

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobce: **S. P.**, zastoupeného JUDr. Renátou Kadlubcovou, advokátkou, sídlem Hradištská 119, Český Těšín, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, sídlem 30. dubna 24, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2023, č. j. KRPT-116538-17/ČJ-2023-0700KR, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2025, č. j. 22 Ad 3/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce požádal za období od 1. 11. 2020 do 31. 12. 2020 o přiznání doplatku služebního příjmu za výkon služby v době přestávek na jídlo a odpočinek plánovaných ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

[2] Náместek ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 19. 5. 2023 doplatek služebního příjmu přiznal za část přestávek, ve zbytku žádost zamítl.

[3] Žalovaný rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, ve zbylém rozsahu je potvrdil. Žalovaný nedospěl k odlišnému věcnému názoru než služební orgán I. stupně, opravil však nesprávnosti v identifikaci přestávek ve výrocích rozhodnutí služebního orgánu I. stupně.

[4] Rozhodnutí žalovaného v rozsahu, v jakém bylo potvrzeno rozhodnutí služebního orgánu I. stupně, napadl žalobce žalobou, v níž namítal, že v rámci působení u speciální pořádkové jednotky musel být po celou službu připraven k výjezdu, resp. k zásahu, a tedy nemohl čerpat přestávku na jídlo a odpočinek. Nebylo možné vyloučit potřebu výcvik či jinou činnost přerušit kvůli nenadálému výjezdu. Přestávka v práci se pojmově vylučuje s povinností pohotovosti, není podstatné, zda k potřebě zásahu skutečně dochází.

[5] Krajský soud nesouhlasil s žalobcovou námitkou nepřerušitelnosti jeho služby. Nepřisvědčil ani tvrzení o povinnosti výjezdu do 20 minut pro všechny příslušníky nezařazené do zásahového vozidla. Krajský soud shledal, že členové jednotky vykonávají v denní části služby aktivity, které do značné míry vylučují výjezdovou pohotovost, proto také bylo zřízeno zásahové vozidlo, jehož členové se částí denního programu neúčastní.

[6] Povinnost policisty dokončit započatý úkon, vyžaduje-li to jeho povaha, nevytváří podle krajského soudu pohotovostní charakter služby. Speciální pořádková jednotka neměla charakter ryze pohotovostní služby.

[7] K odkazu žalobce na nález Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20, krajský soud zdůraznil, že nález vycházel ze skutkového stavu, který není srovnatelný s žalobcovou situací. Krajský soud nesouhlasil s žalobcovým argumentem analogií mezi § 249 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

[8] Krajský soud neshledal potřebu provedení navrhovaného účastnického výslechu žalobce ani výslechu svědka. Rozhodnutí žalovaného a správní spis poskytují dostatečný podklad k tomu, aby si soud učinil představu o organizaci speciální pořádkové jednotky a služebních povinnostech v rámci jednotky celkově i v rámci jednotlivých druhů činností, které vykonával žalobce.

[9] Krajský soud neshledal, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav. V případě, kdy nebylo možné ze spisového materiálu seznat, zda žalobce měl možnost konkrétní přestávku čerpat, nebo nikoli, byl žalobci doplatek přiznán.

[10] V otázce proměnlivosti praxe v čerpání přestávek v letech 2016 až 2021 bez odpovídajících organizačních změn se krajský soud ztotožnil s argumentací žalovaného, kterou žalobce v žalobě nerozporoval.

[11] Z uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[12] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkázal na důvody uvedené v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel namítal, že rozsudek krajského soudu nerespektuje ustálenou judikaturu Ústavního soudu a Soudního dvora Evropské unie. Shrnl závěry rozsudku Soudního dvora

pokračování

EU ze dne 9. 9. 2021, C-107/19, XR proti Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, akciové společnosti.

[14] Dále stěžovatel uvedl, že služba ve speciální zásahové jednotce je sice rozdělena na různé činnosti, v případě potřeby spolupůsobení při zákroku nebo mimořádné události se ale vykonávaná činnost přeruší a činnost se změní na činnost zásahovou. Výcvik je sice možné přerušit, stěžovatel však musel být neustále připraven k tomu, že vznikne mimořádná situace a s ní související potřeba neprodleného zásahu. Krajský soud každou z prováděných činností posuzoval samostatně bez ohledu na to, že po celou dobu služby musel být stěžovatel připraven k případnému mimořádnému zásahu. V tomto ohledu je odůvodnění rozsudku krajského soudu nedostatečně přesvědčivé.

[15] Dle stěžovatele krajský soud nevzal v úvahu skutečnost, že nelze vyloučit potřebu současného výjezdu obou vozidel bez ohledu na plánovanou dobu přestávky. Stěžovatel tak i v době plánované přestávky musel být neustále připraven k možnému výjezdu.

[16] Závěr krajského soudu, že služba stěžovatele nemá charakter neustálé připravenosti, je v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU.

[17] Dále stěžovatel uvedl, že krajský soud vycházel z listinných důkazů předložených žalovaným, důkazy navržené stěžovatelem shledal nepotřebnými. Zejména navržený výslech svědka měl sloužit k prokázání toho, že existoval rozdíl mezi praxí a písemnými pokyny žalovaného. Výcvik sloužil k nácviku výjezdu tak, aby každý příslušník speciální pořádkové jednotky byl připraven v případě potřeby vyjet do 5 minut u zásahových vozidel nebo do 20 minut u ostatních vozidel. Stěžovatel se ohradil proti závěru krajského soudu, že tvrzenou povinnost vyjet do 20 minut nepodložil důkazem. Důkazy v žalobě označil. I z listinných důkazů je však zřejmé, že v mimořádných případech ojediněle docházelo k případům, kdy nebylo možné přestávku čerpat.

[18] Stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že žalovaný vypořádal námitku rozdílné praxe čerpání přestávek v různých obdobích. Z rozhodnutí žalovaného není jasné, jaký byl charakter služby a organizace výkonu služby před 31. 12. 2016 a jak se tyto podmínky s účinností od 1. 1. 2017 změnil, že již nebylo zapotřebí dodržet vyžadované časy výjezdu.

[19] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[20] **Žalovaný** ve vyjádření zdůraznil, že judikaturou, na kterou stěžovatel odkazuje, se řídil. Dobu, kdy stěžovatel měl plánovanou přestávku, ale z důvodu připravenosti ji nemohl čerpat, žalovaný uznal jako dobu služby. Žalovaný upozornil na skutkovou odlišnost případu posuzovaného v judikatuře, na niž stěžovatel odkazoval. Činnost speciální pořádkové jednotky byla rozdělována na různé části a jednotliví policisté byli řazeni do různých skupin, které neprováděly vždy stejnou činnost. Takovou různorodou činnost nelze srovnávat s činností hasiče, jehož jediným úkolem bylo čekat na událost a s tím související výjezd. Obecnou povinností u speciální pořádkové jednotky nebyla připravenost vyjet. Podstatné není, zda policisté speciální pořádkové jednotky museli přerušit jednu činnost např. kvůli výjezdu k mimořádné události. Podstatné je, zda museli přerušit čerpání přestávek.

[21] Žalovaný uvedl, že navrhovaný svědek uplatnil obdobnou žádost jako stěžovatel a má stejného zmocněnce jako stěžovatel. Takový svědek není objektivní. Svědka stěžovatel

navrhl účelově až v žalobě. V řízení před žalovaným stěžovatel tvrzení o povinnosti vyjet do 20 minut neuvedl a svědecký výslech nepožadoval. Povinnost k výjezdu do 20 minut z ničeho nevyplývá, stěžovatel odkazuje pouze na tvrzenou praxi. V období, ke kterému se vztahovala žádost stěžovatele, nedošlo k žádnému výjezdu na mimořádnou událost, ani v době přestávky, ani mimo přestávku. V tomto období stěžovatel nevyjel ani na událost nemající znaky mimořádnosti. Pouhé teoretické nasazení speciální pořádkové jednotky k mimořádným událostem nezakládá povinnost okamžité připravenosti. Z důvodu možného vzniku mimořádných událostí byla u speciální pořádkové jednotky zřízena zásahová vozidla.

[22] V rozhodnutí o odvolání žalovaný k poukazu stěžovatele na různá období s odlišným plánováním směn ve vztahu k přestávkám a přiměřené době na jídlo a odpočinek, vysvětlil změny provedené v souvislosti s plánováním služeb a jejich důvody.

[23] Kasační stížnost stěžovatele žalovaný označil za nedůvodnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[24] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[25] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[26] Podle § 60 zákona o služebním poměru platí, že *(1) příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, [...]. (2) Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby. (3) Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*

[27] Klíčová je v nyní projednávané věci otázka, zda v období označeném stěžovatelem v žádosti měla jeho služba nepřerušitelný charakter, či nikoliv. V případě nepřerušitelného výkonu služby má totiž příslušník pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek, která však nemůže být odečítána z doby služby a musí být proplácena.

[28] Stěžovatel především namítal, že musel být neustále připraven na to, že vznikne mimořádná situace a potřeba neprodleného zásahu; svůj nárok na doplacení služebního příjmu stavěl na tvrzení o neustálé připravenosti k zásahu. Nejvyšší správní soud shledal, že na námitku již dostatečně odpověděli žalovaný a městský soud a s jejich argumentací se ztotožnil.

[29] Žalovaný ve svém rozhodnutí podrobně vysvětlil, že činnost příslušníků zařazených do speciální pořádkové jednotky sestávala z několika různých druhů činnosti, zahrnujících mj. výcvik a služební přípravu, což nejsou činnosti nepřerušitelné. Stěžovateli byly uznány jako nevyčerpané přestávky, které spadaly do činnosti v části noční služby, při níž stěžovatel jako výpomoc plnil úkoly podle § 2 zákona o Policii ČR. Rovněž tak byly stěžovateli uznány přestávky, v nichž se podle podkladů zřejmě účastnil bezpečnostních opatření nebo policejních akcí, případně výjimečně plnil v denní části služby úkoly podle § 2 zákona o Policii ČR (str. 5 rozhodnutí žalovaného).

pokračování

[30] Žalovaný popsal úpravu organizace a činnosti speciální pořádkové jednotky krajského ředitelství dle pokynu ředitele Krajského ředitelství Policie Moravskoslezského kraje č. 58/2014 a vysvětlil, že otázkou připravenosti stěžovatele je třeba se zabývat v kontextu různých situací. Speciální pořádková jednotka obecně není (a ani v posuzovaném období nebyla) připravena k okamžitému nasazení, které by navíc mělo být časově limitováno. Speciální pořádková jednotka bývá nasazována na bezpečnostní opatření, která však jsou až na výjimečné případy předem známá. Proces nasazení vyžaduje delší přípravu, nejedná se o bezprostřední nasazení, nýbrž nasazení podléhá postupnému schvalovacímu procesu, v němž se posuzuje personální stav a stav prostředků. Pokud byla speciální pořádková jednotka jako celek, případně jednotlivé hlídky, připravena k předem plánovaným bezpečnostním opatřením či policejním akcím, tato připravenost vyplývala z rozpisu služby a příslušníci – včetně stěžovatele – o ní věděli předem. Přestávka jim v takových situacích nebyla plánována. Potřeba neustálé připravenosti nevyplývá z interních aktů řízení ani z rozpisu služby (str. 7 rozhodnutí žalovaného).

[31] Žalovaný v rozhodnutí též popsal, že během výcviku bývají příslušníci oblečeni do sportovního oblečení a nejsou vyzbrojeni, přičemž převlečení do stejnokroje a vyzbrojení objektivně trvá určitou dobu, nelze tedy hovořit o okamžité připravenosti zakročit. Doplnil také, že některé výcviky (např. střelecký) prochází určitými bezpečnostními etapami a nelze je ukončit z minuty na minutu. Nelze tedy hovořit o tom, že by během výcviku byli příslušníci speciální pořádkové jednotky připraveni k profesionálnímu nasazení, jejich výstroj a výzbroj, včetně přidělených technických prostředků je speciální oproti příslušníkům nezařazeným do speciální pořádkové jednotky. Nelze si představit zákrok provedený speciální pořádkovou jednotkou oděnou v teplácích bez služebních zbraní a dalších prostředků či další výzbroje (str. 11 rozhodnutí žalovaného).

[32] Posouzení žalovaného městský soud aproboval. Shrnul mimo jiné, že stěžovatel se nepřesnou generalizací snaží povahu své služby u speciální pořádkové jednotky posunout ke službě v jednotce, která má ryze pohotovostní charakter; takový charakter speciální pořádkové jednotce ovšem přiznat nelze (zejména body 25 a 37 rozsudku městského soudu).

[33] Vypořádání žalovaného a městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje konkrétní kvalifikovanou protiargumentací. Pouze opakuje, že musel být neustále připraven na to, že vznikne mimořádná situace a potřeba zásahu; výcvik je sice možné přerušit, činnost se však kdykoli mohla změnit na zásahovou.

[34] Posouzení přerušitelnosti činnosti je však vzhledem k uplatněnému nároku na doplacení služebního příjmu podstatné pouze z toho hlediska, zda bylo možné dodržet čerpání plánovaných přestávek. Judikatura v této souvislosti zdůrazňuje potřebu zjištění, zda příslušník musel být i během plánované přestávky neustále k dispozici a plně připraven v případě potřeby okamžitě přestávku přerušit (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 27. 7. 2018, č. j. 65 Ad 9/2017-53, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, nebo ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 72/2023-40). Skutečnost, že příslušník je v době služby (mimo přestávku) k dispozici pro výkon služebních povinností, není možné ztotožňovat s plnou připraveností k okamžitému zásahu ve výzbroji během přestávky.

[35] Žalovaný přitom podrobně a srozumitelně vysvětlil, že činnosti, které stěžovatel zařazený do speciální pořádkové jednotky v rámci doby služby plnil, nelze *en bloc* posuzovat jako činnosti, které vyžadují neustálou intenzivní připravenost k okamžitému plnění

služebních povinností, která by znemožňovala plnohodnotně čerpat přestávku. Příslušníkům speciální pořádkové jednotky nebyla v době služební přípravy či jiné činnosti v rámci denní výcvikové části služby nařizována povinnost být neustále připraven vyjet v určitém časovém limitu k zásahu. Obecná možnost nasazení speciální pořádkové jednotky k mimořádným událostem nezaložila povinnost stěžovatele být kdykoli, nehledě na přestávku, k okamžité dispozici pro výjezd. Stěžovatelův argument neustálou připraveností je tak založen leda na jeho na subjektivním přesvědčení, nikoliv na objektivně doložené povinnosti příslušníků zařazených do speciální pořádkové jednotky.

[36] Žalovaný i městský soud již také vysvětlili, že stěžovatelův případ není srovnatelný s věcí C-107/19, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem Soudního dvora EU ze dne 9. 9. 2021, a nelze tedy dojít ke stejnému závěru o neustálé pohotovosti (připravenosti).

[37] V tehdejší věci Soudní dvůr EU formuloval v návaznosti na předběžnou otázku závěr, že článek 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby musí být vykládán v tom smyslu, že doba přestávky, která je poskytnuta pracovníkovi v průběhu jeho denní pracovní doby a během které musí být v případě potřeby připraven do dvou minut k výjezdu, je „pracovní dobou“, pokud z celkového posouzení všech okolností vyplývá, že omezení uložená tomuto pracovníkovi během doby přestávky jsou takové povahy, že objektivně a velmi významně ovlivňují jeho možnost nakládat volně s časem a věnovat se v čase přestávky vlastním zájmům. Z okolností stěžovatelova případu nevyplynulo, že by charakter povinností stěžovatelem ve službě vykonávaných odůvodňoval paušální závěr o nemožnosti přestávky ve službě čerpat. Obecnou či jedinou činností stěžovatele zařazeného do speciální pořádkové jednotky nebylo čekání na okamžitý výjezd v případě potřeby, jak tomu bylo ve věci hasiče, v níž bylo vyvoláno řízení o předběžné otázce C-107/19.

[38] K tvrzenému rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu stěžovatel neuvedl žádná konkrétní rozhodnutí, s nimiž by rozhodnutí ve stěžovatelově věci bylo možné porovnat. Pokud měl stěžovatel na mysli nálezy ze dne 18. 10. 2021, sp. zn. II. ÚS 1854/20, krajský soud vysvětlil, že situaci stěžovatele a charakter jím plněných služebních povinností nelze srovnávat se situací, která byla předmětem posouzení v uvedeném nálezu. S takovým vypořádáním Nejvyšší správní soud souhlasí. Věc sp. zn. II. ÚS 1854/20 byla skutkově obdobná věci C-107/19, i v této věci byla hasiči uložena povinnost akceschopnosti v krátkém časovém limitu. Taková generální povinnost však stěžovateli pro veškerý výkon jeho služby uložena nebyla.

[39] Nejvyšší správní soud souhlasí s dílčím závěrem krajského soudu, že stěžovatel se snaží svou paušalizující argumentací speciální pořádkovou jednotku, do níž byl zařazen, popsat jako jednotku ryze zásahovou. Ostatně i v kasační stížnosti stěžovatel mimoděk hovoří o speciální zásahové jednotce. To ovšem neodpovídá tomu, jak je speciální pořádková jednotka upravena v pokynu ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje č. 58/2014. Nejvyšší správní soud neshledal, že by odůvodnění krajského soudu bylo nedostatečně přesvědčivé. Krajský soud se tvrzenou potřebou neustálé připravenosti k zásahu zabýval adekvátně k žalobní argumentaci a učinil závěry, které odpovídají spisovému materiálu (viz dále).

[40] Stěžovatel brojil rovněž proti dílčímu závěru krajského soudu, že nebylo v soudním řízení potřebné provádět dokazování k otázce stanoveného časového limitu pro výjezd vozidel. Stěžovatel i žalovaný se shodují na tom, že časový limit (5 minut) byl stanoven

pokračování

pro výjezd hlídky zásahového vozidla. To odpovídá i obsahu spisového materiálu. Stěžovatel však tvrdí, že časový limit (20 minut) byl stanoven rovněž pro výjezd „nezásahových“ vozidel. Ze spisového materiálu vyplývá, že žádný takový limit formálně stanoven nebyl. Obecně sice platí, že v situaci, kdy příslušník namítá, že praxe čerpání přestávek byla odlišná od formálních pokynů, je potřeba provést dokazování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2023, č. j. 8 As 248/2021-116.), Nejvyšší správní soud se však přiklonil k závěru krajského soudu, že v projednávané věci takové zjišťování praxe nebylo nezbytné. Z rozhodnutí žalovaného totiž vyplývá, že tvrzení o povinnosti hlídek „nezásahových“ vozidel vyjet v časovém limitu neodpovídá charakteru činností, ke kterým je speciální pořádková jednotka zřízena. Speciální pořádková jednotka se plánovaně (tedy bez stanovení časového limitu pro výjezd či zásah, který by nahodile mohl narušit plánovanou přestávku) podílí na výkonu služby v případech, které svým rozsahem a charakterem vyžadují nasazení většího počtu sil a prostředků policie. Ani v případě předem neplánovaných výjezdů není stanoven časový limit pro výjezd, neboť hlídky speciální pořádkové jednotky vykonávaly pouze podporu prvosledových hlídek, jejichž úkolem je zajištění trvalé akceschopnosti územních odborů. Uvedené koresponduje s obsahem spisového materiálu (zejména pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje č. 58/2014, kterým se upravuje činnost speciální pořádkové jednotky, a pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje č. 67/2016, k prvosledovým hlídkám, které byly konkretizovány informacemi vrchního komisaře mjr. Mgr. R. K. ze dne 15. 5. 2023).

[41] Ani stěžovatelův argument, že výcvik sloužil k nácviku včasného výjezdu (do 5 minut u zásahových vozidel, do 20 minut u ostatních vozidel), neznamená, že povinnost výjezdu do 20 minut u nezásahových vozidel byla stanovena či fakticky vyžadována bez ohledu na čerpání plánovaných přestávek.

[42] K argumentu, že u zásahových vozidel byla zajištěna zastupitelnost, která umožňovala čerpání přestávek, stěžovatel namítal, že krajský soud nevzal v úvahu možnou potřebu současného výjezdu obou zásahových vozidel. Ani s touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Otázkou organizace zásahových vozidel se krajský soud zabýval. Na podkladě spisového materiálu vysvětlil, že hlídkám zařazeným do zásahových vozidel byly plánovány přestávky tak, aby se nepřekrývaly a na dobu přestávek bylo zajištěno střídání. Z podkladů nevyplynulo, že by byla k zásahu vyslána obě vozidla současně během přestávky jednoho z vozidel (bod 23 rozsudku krajského soudu).

[43] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné doplnit, že otázkou zastupitelnosti zásahových vozidel se podrobně zabýval již žalovaný. Vysvětlil, že vyjíždění obou zásahových vozidel současně není povinností, resp. u jednoho z vozidel nemusí být příslušníci připraveni k okamžitému vyjetí k zásahu. Situací, kdy příslušníci hlídky nemají povinnost vyjet, je např. právě situace, kdy čerpají plánovanou přestávku. Pokud příslušníci hlídky jednoho vozidla čerpají přestávku, akceschopnost zajišťuje hlídka druhého vozidla. Primárně k zásahu vyjíždí jedno zásahové vozidlo, čemuž odpovídá i typ vozidla. Žalovaný připomenul, že výpomocná služba hlídek speciální pořádkové jednotky nenahrazuje „skutečné“ prvosledové hlídky, které jsou vysílány na základě požadavku z tísňové linky (srov. str. 12 až 14 rozhodnutí žalovaného).

[44] Stěžovatel uvádí, že z listinných důkazů je zřejmé, že v některých případech nemohl přestávku čerpat. Tuto skutečnost však žalovaný ani městský soud nerozporovali. Správní orgány uznaly některé přestávky v období dotčeném žádostí jako nevyčerpané. Šlo

o přestávky v části noční služby, při níž byl stěžovatel určen k výpomocnému plnění úkolů podle § 2 zákona o Policii ČR, a přestávky v době, kdy se stěžovatel účastnil bezpečnostních opatření či policejních akcí nebo výjimečně při denní směně plnil úkoly podle § 2 zákona o Policii ČR podobně jako při nočních službách. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že uznání některých přestávek jako nevyčerpaných neznamená, že by jako nevyčerpané měly být uznány veškeré přestávky bez ohledu na charakter jednotlivých částí služby speciální pořádkové jednotky. Je třeba znovu zdůraznit, že služební činnost stěžovatele nebyla stejnorodá.

[45] Nejvyšší správní soud přistoupil k vypořádání námitky, že z rozhodnutí žalovaného není jasné, jaký byl charakter služby a organizace výkonu služby v jiných časových obdobích, resp. Jak se změnilly podmínky, že již nebylo zapotřebí dodržet při výjezdu časové limity.

[46] Žalovaný na str. 15 až 18 v reakci na argumentaci stěžovatele uvedenou v odvolání, že v době do 31. 12. 2016 a pak znovu od 1. 1. 2021 byla veškerá doba služby hodnocena jako doba služby, za kterou příslušníkovi náleží služební příjem, aniž došlo ke změně vykonávané služby, vysvětlil, že ke změnám v čerpání přestávek sice došlo, změny však byly odůvodněny konkrétními aktuálními okolnostmi. Tyto okolnosti žalovaný v rozhodnutí ve vztahu k různým obdobím popsal. Mimo jiné pak žalovaný také uvedl, že období, na která stěžovatel v rámci této argumentace v odvolání poukázal, se časově míjí s obdobím, za které žádal o proplacení přestávek.

[47] V žalobě pak stěžovatel znovu poukázal na skutečnost, že od 1. 1. 2021 služební funkcionář plánoval příslušníkům speciální pořádkové jednotky směny tak, že jim byla zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek namísto předem plánovaných přestávek a rovněž poukázal na metodický materiál vedoucího odboru personálního Policejního prezidia ČR č. 2/2014 ze dne 19. 11. 2014 o zásadách rozvrhování doby služby. Z tohoto materiálu citoval pravidlo, podle něž pokud z charakteru služby vyplývá, že její výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek a vedoucí příslušník má tuto skutečnost zohlednit při rozvrhování doby služby, přičemž přestávky na jídlo a odpočinek vůbec nestanoví.

[48] Stěžovatelem citované pravidlo metodického materiálu vyplývá již ze zákonné úpravy, a nepřináší tedy nový argument, který by měl krajský soud zvlášť vypořádávat. Tvrzená praxe plánování přestávek či jen přiměřené doby na jídlo a odpočinek od 1. 1. 2021 se pak netýká období, k němuž se vztahovala stěžovatelova žádost. Argumentace praxí v jiných obdobích mohla být ve vztahu k předmětu jeho žádosti pouze podpůrná. Žalovaný nicméně dostatečně srozumitelně a konsekventně v souhrnu odůvodnil, proč v období, k němuž se žádost vztahovala, nebylo možné veškerou činnost posoudit jako činnost nepřerušitelnou, znemožňující čerpat přestávky ve službě ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, ať už s ohledem na charakter činnosti či s ohledem na zajištěnou zastupitelnost.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] Z výše uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud žalobcovu kasační stížnost nedůvodnou, pročez ji zamítl podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[50] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce jako stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu